

EDIȚIE SPECIALĂ

Amintiri de decembrie

Categorie: Editorial Publicat: Marți, 10 Decembrie 2019 09:12 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 533

În decembrie 1989, în această perioadă, mă aflu în plin conflict cu cel ce era șeful cenzurii comuniste pe județ – nici nu cred că merită să-i mai menționez numele aici, am mai scris despre **acest trespăduș pecerist incult și arogant** –, și aveam emoții în legătură cu evoluția acestui conflict – pentru că **individul se lăudase că mă dă afară din facultate și mă arestează...**

Mă gândeam că, dacă situația se înrăutățește, să încerc să fug din țară, dar nu aveam nici o cunoștință care să-mi dea vreo îndrumare în acest sens, și nu puteai să întrebi pe cineva, dintre cunoscuți, la acea vreme, pentru că nu se știe dacă nu dădeai chiar peste un informator al Securității, care raporta imediat ce intenții ai!...

Avusese loc și ultimul Congres al PCR, în care fuseseră deja proteste printre liderii mari de partid, de la București, ceva plutea în aer, era o tensiune care se simțea, era aproape *palpabilă*.

Mergeam la cursuri, la facultate, și **printre studenți era o rumoare nemaîntâlnită până atunci**, un presentiment al *schimbării* ce avea să vină... Deja nu mă mai duceam la Casa Studenților, **refuzasem să mă mai ocup de revista Universității, la care fusesem numit redactor șef, președinta studenților, pe Universitate, mă tot suna acasă și mă chema să vin la redacție și să finalizez revista, eu refuzam, nu neapărat împins de vreun curaj extraordinar, ci cu teamă că vor fi repercusiuni, dar nu acceptam nici umilința și subordonarea, cu orice preț.**

Și au venit zilele de 16-17 decembrie, am auzit ce se întâmplă la Timișoara, aveam, acasă, un radio Pacific, mare, cu pick-up, **stăteam pe burtă, pe covor, după ora 22.00, și ascultam, încet, Europa Liberă și Vocea Americii** – nu puteai să dai sonorul tare, pentru că nu știai ce vecin poate să te *toarne* și te trezeai cu securiștii la ușă!...

A venit Revoluția, sau ce a fost, până la urmă, dar **schimbarea pe care o așteptam cu toții s-a produs, iar fostul șef al cenzurii comuniste, înfricoșat, a început să mă ocolească, pe stradă – trecea de pe un trotuar pe celălalt, când mă vedea** –, iar entuziasmul pe care l-am trăit în acele zile, eu și contemporanii mei, **nu se poate descrie în cuvinte, am simțit că facem istorie și chiar am făcut istorie**, dar despre toate acestea voi mai scrie și în editorialele următoare.